

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 3. rožnika. 1892.

List 23.

Hvaljeno bodi presveto Rešnje Telo!

Povabljen od enega svojih duhovnih prijateljev, ki je v neki ob železnični progi ležeči vasici župnik, napravil sem ne davno večdnevni izlet v zelo prijeten gozdat kraj. Seveda sva si zvesto vse povedala, kar se je važnega pripetilo v najinem življenju, odkar sva bila pred tremi leti zadnjič v tovaršiji: natančno in pošteno pripovedovala sva si svoje žalostne in vesele dogodke: jasno je samo po sebi, da sva oba štela le malo veselih dni, obilo pa grenkih in žalostnih. Toda ljubi Bog gotovo vé, zakaj da človeka tepe: njegovo presv. ime bodi hvaljeno na veke!

Na nekem sprehodu vprašal sem svojega znanca med drugim, kako da je zadovoljen s šolsko mladino svoje fare. Oh, odgovoril mi je, s to je pa prav žalostna! Ljubi Bog naj pomaga, da se ta reč kmalu zboljša! Mladina, dejal je, dela mi največjo skerb: poslušnost in pokorščina, podlaga človeški družbi, je skoro čisto ob tla, in tega je največ kriva pri mnogih domača družina: povsod velja stari pregovor: Jabelko ne pade daleč od debla. — Ko sem mu po svoji navadi prav odkritoserčno povedal, da imam navado mične in čudne dogodke o priložnosti priobčevati v kakem katoliškem listu, poprosil sem ga, naj mi pové v ta namen kakí dogodek, ki se njemu zdi bolj znamenit. Dobro, dejal je, precej ti bom dogodek povedal, ki se je godil pred kratkim v naši župniji, in bo gotovo ginljiv za vsacega, kateri se ravna po božjih in cerkvenih zapovedih. —

Šla sta se dva mladeniča, eden 19, drugi 21 let star, pred vas sprehajat: sedla sta na klop pred nekim skednjem ter se skoro dve uri kratkočasila s kvartanjem. Neutegoma zaslišita iz vasi obhajilni zvonček: g. kaplan nesel je

za smert bolnemu možu presveto popotnico. Eden teh mladenčev je precej vstal, se odkril ter pokleknil pred svojim Gospodom in Stvarnikom in sklenil roke k molitvi; drugi pa se ni premaknil: ne le, da se ni odkril, temveč védel se je tudi, kakor da bi ga vsa ta reč čisto nič ne brigala: ostal je čisto mirno na svojem prostoru ter med tem svoje kvarte mešal. Duhoven pa gre z Najsvejšim zelo blizo mimo njega. — Nato igrala sta oba še kake pol ure dalje, naposled omerzne jima veselje do igre ter se verneta v vas. Zvečer istega dne, ko sva se ravno s kapelanom po vertu sprehajala, pride nenadoma sosednji bogat posestnik k nama ter naju povpraša, če bi vedela za kakega mladeniča, ki bi bil pošten, pobožen in odkritoserčen ter mogel pri njem opravljati službo tajnika in računskega vodja. Ko bi trenil, spomnila sva se na mladega verlega dijaka, ki se je nekaj ur poprej tako pošteno obnašal, ko je šel kapelan obhajati. Priporočila sva ga kot prav sposobnega za to službo. Precej drugi dan bil je povabljen naj bi se oglasil v gradu, kjer mu je gospodar službo ponudil ter mu razložil njegove opravke. Kdo more popisati veselje mladeniča in njegovih pobožnih starišev!... Ta mladenec je sedaj zelo srečen, njegov gospodar ga ne more prehvaliti: šteje se že takorekoč k družini najbogatejšega posestnika cele okolice.

Kaj pa drugi zanikarnež in merzlekar, ki se ni zmenil za Boga v najčastitljivišči Skrivnosti?... Ta, vernivši se domu, ne gledé na pot, se je zvernil v neko jamo ter si zlomil desno nogo. Vsi ošabni načerti so njemu, edinemu sinu bogatih starišev, splavali po vodi: prav težko hodi s palico ter bo kruljev ostal do smerti. Pred Njim, pred ktereга svetim Imenom se pripogajajo vse kolena v nebesih, na zemlji in pod zemljo, so

njegovo prevzetno koleno ni pripognilo, in zdaj krunca, kolikorkrat se prestopi, mora z ošabnim kolenom kinkniti! Zapomnite si dijaki in drugi, ktere tiče: Napuh ni zastonj prvi naglavni greh!
Jan. Repič.

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

Zadnje, večje delo cerkvi je dal rajni gospod dekan izveršiti l. 1890: slikanje povprečne ladije. Kakor pridna čebelica je zbiral več let na tihem za tako delo potrebno svoto, tako da so se farani, ko je bilo delo doveršeno, kar čudili, kje je dobil zopet toliko denarja. Glavna podpora mu je bila gotovo bratovščina sv. Uršule, ki šteje v ribniški fari nad 100 možkih in ženskih vencev, torej skupno krog 1200 udov. Delo je srečno izveršil historični slikar g. Matija Koželj iz Kamnika.

Po nasvetu gosp. dekana je g. umetnik naslikal štiri podobe in sicer dve nad stranskima altarjema, dve pa nad spovednicama v povprečni ladiji.

Bratovščini, kateri ste v fari naj bolj razširjeni, ste dali misel za podobi nad stranskima altarjema, spovednici pa podobama nad njima.

Razun že poprej navedene bratovščine sv. Uršule ima III. red sv. Frančiška v ribniški fari precej udov, ne le med ženskim, ampak tudi med možkim spolom. Dasi do sedaj v fari ni še vstanovljena podružnica III. reda, vendar sodim, da je v fari že nad 300 tretjerednikov, kateri so večinoma vpisani pri sv. Gregoriju.

Obema bratovščina, oziroma redu, je hotel torej pokojnik v farni cerkvi postaviti trojen spomin, kateri naj bi ude vnel h gorečnosti in stanovitnosti.

Oglejmo si po tem vvodu slike same!

Na desni strani cerkve (poštevajoč mašnika, kadar je proti ljudstvu obrnjen) nad altarjem sv. Dominika je velikanska slika sv. Uršule o nebeški slavi. Sv. Uršula se vzdiguje na oblakih, v levi ima zmagoslavno bandero in pušico znamenje mučeništva, z desno kaže na vzgor, kamor so obrnjene tudi njene oči. Nad njo sta dva angelja, ki nosita palmovo vejico in lilijo za zmagovalko. Okoli sv. Uršule je v dveh skupinah enajst družic, ki se veselo ozirajo v svetlobo, v žarkih se nad njenimi glavami razlivajočo. Spodaj na oblakih je bel golob, v znamenje, da se je po njegovi prikazni našel prej neznan grob sv. Uršule. Podobe so v naravni velikosti. Vsa slika je nad 5 m visoka in čez 3 m široka.

Na desni stranski steni pod velikim oknom je okolu 2 1/2 m visoka in 2 m široka slika, predstavljajoča Jezusa v Simonovi hiši. Jezus sedi pri mizi, obložen z raznimi jedili. Marija Magdalena kleči vsa skesana pred njim. Jezus je obrnjen proti nji in razprostira svoji roki nad njo. Simon in drugi, ki so z njim pri mizi, kažejo v obrazih, česar jim je polno serce, češ: Kdo je ta, ki grehe odpušča? V ozadju je zagrinjalo in pogled na pokrajino.

Na levi stran, v križni ali povprečni ladiji nad altarjem sv. Janeza evangelista je v isti velikosti kot slika sv. Uršule in tovaršic slika sv. Frančiška Serafinskega v nebeški slavi. Sv. Frančišek kleči na oblakih z razprostertimi rokami ter gleda navzgor,

na sv. Duha v podobi goloba obdanega z nebeško svetlobo. Ob stranéh sta dva angelja, katerih eden nosi napis: „Regula III. ordinis,“ kakor bi hotel reči: „Glej Frančišek, to pravilo je izveličalo tebe in toliko zvestih nasledovalcev;“ drugi pa ima v roki lilijo in druge cvetlice, znamenje čednosti, za katere si morajo izlasti prizadevati tretjeredniki. Sv. Frančiška obdajajo pervaki tretjega reda: Sv. Ljudovik, kralj francoski, sv. Anton Padovanski, sv. Bonaventura, papež Honorij III (1216—1227), sv. Kazimir, in svetnice: Elizabeta, Klara, Hijacinta, Marjeta Koronska in Frančiška Rimljanska.

Mariji Magdaleni nasproti je slika zgubljenega sina, ki stergan meršav kleči pred očetom. Obraz si zakriva z levico, oče pa hiti ga objeti. Zadej je videti nevoščljivi starejši sin in hlapec, ki nese po očetovem ukazu naj boljše oblačilo. Zgorej so trije angelji, noseč znamenja vere, upanja in ljubezni in veseleč se nad grešnikom, ki se spokori.

Večji sliki sv. Uršule in sv. Frančiška sta kompoziciji g. Koželja, manjši sta kopiji po Schnorru.

Drugi veliki prostori v povprečni ladiji nosijo plastična rebra z ornamentami, med njimi pa sinje nebo. Štirje obokani pasovi okoli velikih okenj so s slikanimi ornamentami olepšani. V vsaki kapeli so tudi štiri lesene po 8 m visoke, po katerih se vije primerna ornamentika. Druge pritlične stene so marmorirane. Pri teh delih se je moral slikar seveda ozirati na starejše Wolfovo delo v prezbiteriju. Priznati pa moramo, da jih je izveršil ne le v zadovoljnost faranov, ampak tudi mož v cerkveni umetnosti izvedenih.

Čuditi se moramo, ko beremo o mnogih opisanih delih, kako je mogla vse to vrediti ena oseba. Še bolj pa se moramo čuditi, ko beremo te velikanske svote, kje so se dobile, kje zložile? Že pred, ko je prišel novi dekan v Ribnico, je imela fara velikanske stroške za cerkev. Prihranili so bili pri cerkvenih dohodkih polagoma 10.000 gld.; presvitli cesar kot patron je dal 8.000 gld.; farani brez gradiva in staviva (kamen, apno, pesek, les) in brez tlake samo v denarju 29.000 gld. Vsa cerkev brez notranje oprave je stala 67.000 gld. Toliko so bili torej Ribničani zložili za cerkev že pred prihodom g. dekana Skubica in vse se je bilo že tudi porabilo. Koliko je moral torej rajni skerbeti, da je zbral one velikanske svote, katere smo prej našteali in ki znašajo krog 30.000 gld! In opomniti moram, da za vsa dela, katera je izveršil g. Skubic, ni bilo tudi enega postavnega sklada ali konkurence, kajti vse se je nabralo z milimi darovi. Kje je pač dobil rajni g. Skubic toliko denarja?

Če bi rajni še živel, menim da bi odgovoril, da je Bog sam blagoslavljal njegov trud in njegovo vnemo za lepoto hiše božje. Priznано je, da se je bil v tej dobi razlil poseben blagoslov božji nad Ribniško faro. Kupčija z leseno robo je šla Ribničanom bolj po sreči kakor kdaj poprej. Verhu tega pa se jim je odperl takrat še nov vir dohodkov: kupčija z lesom v Terst in na Laško. Težki vozovi žaganic in tramov verstili so se ona leta od Kočevja in Gotemic čez Ribnico in Sodražico proti Blokam in Rakeku. Marsikak stotak je dobil takrat Ribničan iz gojzda; zakaj bi ne dal petake za cerkev. Cerkevna darovanja „ofri,“ so bili v tej dobi vedno obilni. Vedel je rajni pridobiti si dobrotnikov za cerkev doma. Tako n. pr. je volil v oporoki bivši učitelj Čelešnik 1000 gld. za orglje, Marija Lovšin precejšno svoto za slikanje cerkve itd. Od

časa do časa pa je poterkal tudi na tujem. In res se je dobilo od cesarja Ferdinanda, imenovanega dobrotljivega strica sedanjemu cesarju 500 gld., od cesarice Karoline Avguste po posredovanju knezoškofa Jarneja 200 gld., in od knezoškofa Jarneja 1000 gld. za veliki altar. (Dalje nast.)

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

Nov poklic.

V tem času, ko se verši naša povest, pokazala se je nesrečna posledica preganjanja sv. Cerkve od strani laške vlade, vzlasti v tem, da je povsodi primanjkovalo duhovnov. Takó je bil škof prisiljen precej novoposvečenim mašnikom izročati župnije v oskerbovanje. Zató je bil tudi Ivan nekaj dni po novi maši imenovan za župnika nekje v pogorji, precej daleč od njegove rojstne vasi.

Župnija že več časa ni imela svojega duhovnega očeta in zato ni čuda, da so ga željno pričakovali. In ko je prišel, ljubili in spoštovali so ga kot svojega očeta in on jih je ljubil kot svoje ljube ovčice in otroke. Njegova želja je bila župljanom zapoved; spolnili so precej ko so opazili, da kaj želi. Cela župnija je bila podobna dobri kerščanski družini, a hišni oče je bil mladi župnik Ivan.

Le-tá je več let srečno in zadovoljno živel v svojem novem stanu, kar pride nenadoma od vojnega ministerstva ukaz, da pridejo vsi vojaki onega nabora v katerem je bil tudi Ivan, za nekoliko časa spet v aktivno (djansko) službo. Tudi za Ivana ni bilo nikake izjeme. Da bi ne razžalostil svojih župljanov, povedal jim ni o vsem tem ničesar. A kmalu se je razvedelo po fari in pred župnijskim dvorom nabrala se je množica ljudi, ki je hotela videti svojega spoštovanega župnika in iz njegovih lastnih ust zvedeti, je-li kaj resnice v tej vesti, ali ne. Ivan se jim sicer v začetku ni nameraval pokazati, a naposled se jim je vendar le moral. In priznal jim je, da je res, kar se govori, a da se bode v kratkem nazaj povernil. Opominjal jih je, naj bodo mirni, naj ne govoré nič proti tej naredbi itd., kajti sicer bi ga najberže ne bilo več nazaj. Na njegove besede se je ljudstvo, žalostno sicer, a vendar nekoliko potolaženo razšlo in bilo je mirno.

Da bi ne dal nikacega povoda nemirom, sklenil je skrivaj odpotovati. In res nekega jutra je to še na vse zgodaj storil, a na mizi pustil je list, v katerem je povedal, da je sam prostovoljno odpotoval in zakaj da je to storil. Ljudstvo se je obnašalo pri tem razjasnilu mirno.

Ivana so namestili v bolnišnici, kot vojaškega kapelana, tako da mu ni bilo treba sleči duhovske suknje. A on ni samó skerbel za dušno zdravje njemu v oskerb izročeni bolnikov, temuč tudi za telesno. Ko je opravil svoja duhovska opravila, hodil je od bolnika do bolnika. Tolažil jih je, vrvnal jim posteljo, dajal jim piti, deval jim obklade na rane ter jih jim izpiral, ob kratkem, z vojaškim kapelanstvom vzel je nase tudi vse dolžnosti bolniškega strežnika.

Ravnal je takó, kot pred leti, ko je bil poterjen k vojakom, in kar smo že prej videli. Marsikateri bolnikov bili so zaradi njegove ljubeznjivosti do solz ginjeni. In le neradi bi bili videli, če bi bil Ivan zopet

zapustil bólnico. Najljubše bi jim bilo, če bi Ivan vedno pri njih ostal.

Ko se je bližal dan odhoda, postavil si je verli župnik najlepši spomenik s tem, da je sklenil z bolniškimi strežniki in z ónimi izmed bolnikov, ki so že okrevajoči zamogli poslušati, obhajati tridnevne duhovne vaje. In ker je bil Ivan tako priljubljen, spovedal se je vsakdo in prejel sv. Rešnje Telo ter se tako odpovedal hudobnemu duhu in zopet zedinil z Bogom.

In ko je prišel dan, kterega so se bolniki takó močno bali, namreč dan Ivanovega povratka med njegove župljane, obiskal je vsacega posebej, podal mu rokó ter se ginljivo poslovil. Bolniki so jokali, a tudi Ivanu se ni godilo boljše: marsikatero solzo si je moral z rokavom otreti iz oči!

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Dolenjskega. (Čudovito otenje na priprošnje bl. Device Marije in sv. angeljev varhov.)

Naj naznanim tudi jaz resnično in čudežno dogodbo, ktera se je pripetila pretekli petek v R na Dol., to je, 27. maja t. l. po 3. uri popoldne, da naj svet izvé in vidi, kako čudovito vlada nad nami previdnost Božja na priprošnje Device usmiljene pri ljudéh, zlasti pa pri otrocih, na priprošnje angeljev varhov, sv. Jožefa in družih svetnikov.

Odmolivši s svojo družinico žalostni del rožnega venca (na kratki način), kakor tu običajno molijo, kadar zvoni v petek ob 3éh popoldne, stopita mi v sobo po naročilu šolarčka Jože in Janezek, prvi 13- drugi 11leten, da bi mi iz podstrešja vzela klopčico ter jo prenesla na odločeni kraj, z navadno otročjo nado in veseljem, da njihovo delce ne bo zastonj. Dečka takoj prikoračita po sternih gredicah (štengicah) na izbo, popadeta omenjeno klopico, vsak pri enem koncu, in jo rineta proti izbini votlini. — Ravno jima zakličem, da naj počasi in varno nosita, da kateri ne pade, kar se Janezku preživahnemu dečku, ki je zadej nesel klop, izmuzne iz rok, hoče jo vjeti, zgubi pa ravnotežje — ter se prekucne — o strah! z glavo navzdol na spodnje lesene stopnice, ki deržé v prvo nadstropje blizo 6 metrov globoko. — Moj položaj si lahko misliš, predragi čitatelj, v tem strašnem trenutku; vendar nisem zgubil zavesti, temuč z dna serca zakličem: „O Jezus Nazarenski, usmili se! O Marija pomagaj! O angelj varh, varuj ga!“ — Mislim sem že ljudi na pomoč klicati ter — merliča — v sobo prenesti; pa glej čudo! Pal je revček — ne na glavo, ampak na desno stran života in se ni nič poškodoval, temuč vstal je in tekel pri vežnih durih vun na zrak, pa se je kmalu vernil in se še močiti ni pustil z merzlo vodo; samo na mečah, kjer ga je nekoliko bolelo, smo ga mazali z arniko. Vzela sta z Jožkom vsak svojo torbico in odšla sta dobre volje domov. — Ali kakošni bodo li nasledki tega hudega padca? To je skerbelo mene in mojo družino. — Ostale ure tistega dne so bile nemirne, nikjer ni bilo pokoja. Noč od petka do sobote je bila nam strašno dolga; samo v molitvi smo našli nekoliko pokoja, ter klicali zopet usmiljenega Jezusa, Marijo, zdravje bolnikov, sv. Jožefa in angelje varhe na pomoč. In hvala Bogu!

naša iskrena molitev bila je uslišana; kajti z Jožkom D. je drugi dan (soboto) priskakal po navadi tudi Janezek M. s svojo torbico v šolo, popolnoma zdrav! V zahvalo smo obljubili sv. mašo darovati v čast angeljev varhov in romati na Brezje k M. P., kadar bo cerkev dodelana.

K sklepu priporočam ljubim starišem prav iskreno: Ne pozabite te resnične dogodbe in nepričakovanega otenja; priporočajte svoje otroke pri vsaki priliki ljubemu Jezusu, Mariji, sv. Jožefu ter angeljom varhom, zlasti zjutraj in zvečer; pokropite jih z blagoslovljeno vodo, kadar zapuščajo dom! — Delajte tudi Vi, blagi ljubi učitelji, vse na podlagi naše svete kat. vere; vpletajte med navadne lepe šolske pesmi tudi pesmi od angeljev varhov, Marijine, n. pr. premilo pesem: K Marijinemu presv. Sercu (Jeran, knj. št. 48.) „Otročiče, o Marija Mati, sprejmi v milostno Sercé.“

J. R. . . . lj.

Iz Bosne. (Tolažljive pojasnovanja o dedščini in dedičih pokojnega g. Val. Laha). Kakor je bilo že omenjeno, kupil je v Prjedoru, v Bosni, pokojni svečenik Valentin Lah zemljišče s turškim čardakom, jednonadstropno drevno-blatna hiša, za vstanovljenje katoliške občine in cerkve. Napisati dal je zemljišča na ime svoje. Umerl nasilne smerti, ni zapustil oporoke. Tako došlo je vse ostalo premoženje, osobito mnoga zemljišča, v Dubici bosanski in nje okolici in ta v Prjedoru, v dedščino njegovemu bratu in sestram. In ti so sedaj zapisani v zemljiščne knjige na posestva v Bosni. Mnogo zemljišč je že razprodanih. Tu v Prjedoru bi radi novo dostojnijo cerkev zidali sv. Jožefu; toda zemlja in župnijska hiša niso postavno cerkvena lastnina. Neki katolišk Slovenec od tod, bil je po opravkih v Ljubljani in šel je prvo k še živi sestri pokojnega Val. Laha; pojasnil ji je vso stvar o tem zemljišču s prošnjo: naj prepusti cerkvi sv. Jožefa svoj del in zahtevo tega zemljišča, in bila je voljna to storiti. Šel je pa tudi v Komendo k Andreju Lah-u, mu vse razložil zbog zemljišča in ga lepo prosil, naj zavoljo Boga in sv. Jožefa blagovoljno odstopi zemljišče in hišo ubogi cerkvi, katera se že tega poslužuje. Rekel pa je brat pokojnega Val. Laha: „Ker ste me prišli osebno prosit, le brez skerbi zidajte cerkvo na ono zemljišče, tudi hišo pustim za „farovž“ in tudi zemlje na okolo „farovža“ in cerkve; šel bom še ta teden v Kamnik in postavno napravil to prepuščenje, da se bo vradno doli poslalo; ako bo moč, bom še sam enkrat v Prjedor prišel in vse ogledal, zamorem potem še več ali pa vse cerkvi pustiti.“

Razložil je pa odposlancu nastopno. Pokojni Valentin Lah je bil zavarovan za časno življenje svoje za veliko svoto denarjev: kadar 50 leto starosti svoje naverši, zamore zavarovanje izplačano dobiti; dobil je več tisuč izplačila. Stric mu je okolo 3000 for. zapustil. Brat Andrej mu je 800 for. dal očetove dedščine, v šolah pa, da je svoje trosil za njega. Še živa sestra, odnosno nje mož, mu je tudi več stotin gold. posodil. In da vse to je nesel v Bosno. Rekel je: „Toraj imamo pravico kaj dobiti nazaj“. Nasledniku pokojnega dušnega pastirja v Dubici je brat Andrej izplačal za še ne opravljene spominje svetih maš okolo 150 for. Pokojnemu župniku v Naklem je moral Andrej poverniti 200 for., katere je bil dal omenjeni župnik pokoj. Val. Lahu. Desetka so dediči veliko izplačali. Mnogim mahomedcem in tudi drugim na-

seljencem katoliškim je pokoj. Val. Lah marsikaj denarjev posodil, pa le nekoliko Turčinov se je podalo in dolg priznalo in povernilo; drugi so utajili, ker pismenih dokazov ni bilo. Plačeval je pa pokojni zemljo silno po preveliki ceni. Kolikor se zná, da so dobrotniki darovali za sveto cerkveno reč, je cerkvam nekaj malega v dobrodošlo.

Se vé, ko bi bil blagi pokojni g. Val. Lah še živel, bil bi že vse prav vravnal za sv. katoliško-kerščansko stvar in za vse; toda nemila in nasilna smert je vse prekosila. Bog daj blagemu ranjkemu večni mir!

Bosna Prjedor, 16. maja 1892. Znano je, da skerbní gosp. duhovni pastir č. o. Anton Palinić, kot redovnik, je prestavljen v drugo službo in je pred odhodom vse izročil novemu župniku o. Vitu Milinović-u, gojencu frančiškanske „srebro-redovne provincije“. Bil je o času okupacije kapelan banjaluški, potem učenec višje svečeniške izobrazbe in vede, 3 leta v Avgustinišču na Dunaju, slednjič v službi v Bosni itd. Privolili so novi g. o. župnik drage volje v vse vredbe in naprave, ktere so zdaj v teku. Poskerbljeno je po nekoliko za križev pot, za tabernakelj in deloma kaj za cerkev; kelih*) še vpije, častit kip sv. Jožefa se želí, kakor druge reči za dostojno cerkev. Za dobrotnike se vedno moli.

Bosna. Stara Rieka u Bosni 22. maja 1892. (Zahvala in poterdilo.) Prijel sem 154 gld. zbirk „Zgodnje Danice“ u Ljubljani za Prjedor u Bosni (50 gld od Preč. gosp. dr. Pauker-ja generalvikarja) Na svimi milodari ja serdačno sahvallujem, hoću se Bogu moliti za sve naše Jarovnike i dobrotnike — braću Slovence, i sv. Jožefu, neka im bude za života, a najpreć na zadnji uri jaki zaštitnik. Osobito zahvallujem za sve vaše brige, poslove i opravila, neka Vami sv. Jožef bude platac za života i u vječnosti.

Ja sam premešćen na jednu drugu župniju — Stara Rieka, koja je v šumi i medju bregovi.

So veleštovanjem

hvaležni i pokorni sluga,
Fr. Anton Palinić,
župnik.

Iz Bosne. (Povsod je dobro — a, a, a: doma pa najbolje.)

Prečastiti gospod.

Nikar se ne čudite, da Vam zopet iz Sarajeva pišem. Upali smo, da bom po Belgiji in Holandiji sprosil lepo pomoč, da se dozida naše bogoslovno semenišče. Ali le prehitro sem se moral verniti s praznimi rokami. Ljudje so opešali; tergovci so v argentinski republiko mnogo, mnogo izgubili; domačih siromakov je zmiraj več; za šole se morajo vsako leto velike svote dati; pa tudi za delavce treba je velikih žrtev, da se ne izgube v socializmu, in preveč jih je iz družih zemljá prišlo prosit: za to se sedaj nabiranje nič več ne dozvoljuje.

Nadžkofova sirotišnica močno napreduje, prav očitna je pomoč Božja na priprošnje sv. Jožefa. O neki priliki dobili so nadškof toliko, da na kupljenem zemljišču zidajo hišico za 10 sirot; pa tudi na drug način jim je sv. Jožef lepo svoto za te sirote poklonil. Odkar smo dobili pomoč iz sirotišnice sv. Jožefa v

*) Op. Neki dobrotnik se je te dni oglasil in napeljano je, ako se stečno zverši, da dobi cerkev sv. Jožefa v Prjedoru tudi prav lep in pošten kelih. Bog živi blazega dobrotnika! Vr.

Terstu, imamo tudi precej več zaslužka, pa mislimo, da se bo hiša kmalo mogla sama vzdrževati. Moli in delaj! drugo pa prepusti Previdnosti Božji.

Naše sestre mnogo dobrega storé za poduk in dobro vzgojo, pa tudi za hrano in obleko ubožnih otrók. Gospod Bog pusti večkrat, da pridejo sestre in njihovi poglavarji v veliko zadrego; vlani jim je bilo tako težko, da so skoraj sirote odpustiti morale; pa jim je Bog zopet pomagal iz zadrég. Tudi kandidatice se precej oglašuje. Letos bodo 3 Kranjice doveršile tukajšnjo učiteljsko šolo v zavodu sestrá samih in sicer kakor kandidatice. Ena, prav posebno dobra Kranjica, ki je bila že sestra in bi bila napravila izpite za mestne šole, nam je pa nedavno umerla. Škoda jo je bilo, ali hvala Bogu, da je tako lepo umerla!

Zahvaljujem se Vam in vsem dobrotnikom. Ako se mi pošljejo „stipendia missarum.“ močno se nam vstreže. Z Bogom! Dr. Anton Jeglič.

V Sarajevu 24. maja 1892.

Amerika. Iz Novega Jorka ima „Jednota“ v Hazletonu 5. maja dopis naslednjega obsega:

Nepričakovano veselje gospoduje v katoliških krogih tukajšnje metropoljske stolnice. Že tri tedne je odkar na tisuče ljudstva od jutra do večera navaljuje v lepo cerkev sv. Janeza Kerstnika. Pri vsakem je očitno, kako ga prešinjuje strah božji, ko stopa čez prag hiše Gospodove.

V tej cerkvi je namreč od nekaj časa v mali zlati skrinjici izpostavljena ena naj dražjih in najbolj redkih svetinj rimsko-katoliške cerkve. In ta je kosec kosti z rame sv. Ane, matere preblazene Marije Device, patrone ogerske.* To svetinjo so mnih sv. Benedikta v baziliki sv. Pavla v Rimu z naj veči skerblijnostjo in gotovostjo hranili. Sedanji papež Leon XIII so izročili to silno imenitno in redko svetinjo apostoljskemu protonotariju monsr. markizu „de Quebeck“ s tem namenom, da naj jo izroči prebečskemu kardinalu in nadškofu. Ta gospod je prišel 1. maja v Novi Jork in mudil se je nekaj dni kot gost pri v. č. o. Tetreau, župniku omenjene cerkve sv. Janeza Kerstnika, kjer je svetinja izpostavljena. Dopisnik ne more dopovedati, kako pretresljivo je videti toliko ljudi tudi z višjih stanov, ki prihajajo s toliko živovernostjo in radostjo počesčevati to svetinjo. Ko vidi človek na njih obrazih žarečo radost, da se jim je spolnila želja, ter so „pobožkali“ (poljubili) sv. svetinjo, tedaj ga prešine čut strahu božjega, čut pokore, čut navdušenega skrivnostnega dušnega kopernenja! Tudi jaz sem stopil iz te hiše Božje poterjen s tem prepričanjem, da posvetna merzlost nikdar ne prevlada besede Božje. J. E. Schwater.

Klic nebeškega ženina.

„Ne spavaj, ljuba duša, mi.“
Tako Zveličar govori.

On terka, čaka preželjnó,
Da vrata mala se odpró.

„Oj, odpri mi, da vstopim naj!
Ljubezen zvesto skaži zdaj!“

* Opom.: „Jednota“ je časnik ogerskih Slovencev in Slovakov, katerih je veliko tisučev po onih krajih; zato tam ta svetinja dobiva še posebno znamenitost. Vr.)

„Ne zabi, da prisegla si
Zvestobo mi do konca dni!“

„Poglej, merzi me. Rose hlad
Naznanja jutra prihod mlad!“

„O, glej, noge mi kervavé,
Prehodil ojstre sem stezé!“

„Da mir ti dam, ljubezni dar!
Si zabila zvestobo mar?“

F. Š.

Sveti Kancijan in tovariši mučeniki.

Počesčena družba mila,
Kancijan, Kancijanila,
Kancij, Prót! vaš slavni dan,
Oj veliki mučeniki!
Tam v nebeški večni diki
Čujte, vbrani zbor glasán,
Vas navdušen preslavljuje,
Povišuje!

Bili blagi ste plemiči,
Anicijski*) rod vas diči,
Rod preslaven in bogat;
Vi pa vse ste zapustili,
Vaš zaklad je Jezus mili,
Reven bližnji — ljubi brat,
V čednostih po vsi deželi
Ste sloveli.

Oglej, Oglej! mesto slavno,
In oblastvo ti nepravno!
Nad svetniki kaj divjaš?
Al dobrote s tem vračuješ,
Da kristjane zalezuješ,
Da jih zlobno v smert izdaš?
Kaj so hudega storili, —
V čem grešili?

Oblastnika zlobi vdana,
Neusmiljena pogana,
Duladijo, Sinizijo,
Vse zatožita cesarju:
Molijo da na altarju
Kristusa in ga častijo,
Da merzijo pa bogove
Stare nove.

Že trinog velj jim zviti:
„Vi Rimljani ste sloviti,
Carskega celó rodú;
Slovo dajte veri novi,
Sicer smerti ste gotovi,
Pred menoj na mestu tu —
Cesar slavni to zahteva,
Vam veleva!

Mari spolnite postavo,
Okrasite z novo slavo
Anicijski žlahtni rod;

*) Ta rod je bil zaradi hrabrosti in kreposti pri ljudstvu v veliki časti in veljavi. Cesar Mark-Avrel Kar. je bil iz rodú Anicarijev, in veliko drugih plemenitih mož in veljakov.

Bote Jezusu služili.
 Ki so Judje ga pribili
 Na sramotni križa hlod?
 Toraj njega zapustite,
 Ali umrite!

In v imenu družbe svete
 Kancijan besede vnete,
 Oblastniku govori:
 Kaj li čakaš, ti hinavec?
 Nikdo nas ne bo zdajavec,
 Hiti, radi damo kri,
 Da le Njega tam dobimo,
 Vse zgubimo.

Ne bojimo nič se smerti,
 Saj se gori v rajskem verti
 Snidemo vsi z Jezusom,
 Njemu le gredó darovi;
 Vaši zmišljeni bogovi
 Razujzdanosti so dom,
 Kaki bog je kip nesramen —
 Les in kamen? —

Le izdaj nas v smert terpljenje;
 Kristus naše je življenje,
 On nas spét obudil bó;
 K sebi peljal na višave,
 V rajsko-miljene planjave,
 U veselje presladkó.
 Kinčal z vencem večne slave
 Naše glave *

Silno se sodnik razjadi.
 Je prevaran v zviti nadi;
 Slugom migne govoreč:
 Boga Jova prinesite;
 Vi kristjani mu darite;
 Ako ne, glavo pod meč
 Vsim, ki ste cesarju uporni,
 Nepokorni!

Vi pa zvesti ste ostali,
 In veseli glave dali
 Jezusu kot klavni dar;
 On plačuje pa stoterno
 Vas z radostjo neizmérno;
 Krone kinčal svitli žar
 Vas bo vekomaj devištva,
 Mučeništva.

Sveti Oglejski mučenci!
 Počešćeni med Slovenci,
 Oj sprosile tudi nam:
 Da bi srečno se borili,
 Sveto vero ohranili,
 Z vami se združili tam. —
 V domovini večni, pravi,
 V Božji slavi!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Amerika. Slovaška „Jednota“ v Hazletonu 19. majnika naznanja:

V Everson-u ondotni Poljaki namerjajo zidati novo cerkev. — V Connellsville-u pa naši greško-ka-

toliški Slovaci začenjajo staviti nov zal Božji hram, ki bode stal 10.000 dolarjev. — Tako imajo tudi Slovaki v Johnstownu odmenjeno narediti novo cerkev, za kacic 10.000 dolarjev. — Posvećeni škof Horstman s Cleveland-a je slovesno vložil temeljni kamen za novo cerkev sv. Jožefa v Massillonu. —

V Marion-City, Jowa, je anglikanski duhoven Karol Lutz popustil svojo župnijo razkolnikov in se podal v Montreal študirat rimsko-katoliško bogoslovje, da postane katoliški mašnik. —

V mestu Novem Jorku je 115 katoliških cerkev in podružnic, kacic 300 duhovnov in 300 redovnikov, pa 2000 redovnic, ter vsi neprenehoma delajo za ljudstvo. —

Slovaki so darovali cerkvi sv. Jožefa v Joliet-u dve krasni podobi ss. Cirila in Metoda.

V Washingtonu, velikem ameriškem mestu, je bilo 12. maja nasvetovano, da naj se 12. dan oktobra razglasi za vesoljni narodovni praznik, ker ta dan pred 400 leti je bil Kristof Kolumb našel Ameriko.

Velike povodnji so bile v majniku po mnogih krajih, zlasti so terpele: Jowa, Nebraska, Misuri, Kansas, Illinois idr. (Strahoten vertinec v Vellingtonu, kakor pravijo poslednje novice, je razdjal veliko hiš, cerkvá, šol, gostiš in družih poslopij; 50 ranjenih je umerlo.)

V Hazletonu je 17. maja pogorelo kazališče za opere.

Lažnjivi penezi. Iz svoje stare domovine vé „Jednota“: Še je zlata veljava daleč. že sleparji narejajo lažnjive denare; poslednji čas kroži veliko število lažnjivih 20 frankovcev, ki so iz platine, z zlatom oslepljeni, pa veliko svitlejše barve, kakor pa pravi franki. —

Izmed 38.000 Poljcev, kateri so se bili izselili v Brazilijo, se jih je vernilo 1500 v Varšavo. In ti pravijo, da najmanj 18.000 rojakov je končala želtavica (rumena merzlica) v Braziliji. —

Amerika. Št. Pavel. V cerkvi presv. Jezusovega Serca in pri sv. Neži (g. Trobecova duhovnija) se je v začetku aprila obhajala 40-urna pobožnost z veliko slovesnostjo in ljudstvo je razodevalo posebno gorečnost. Pri sv. Neži je 925 oseb prejelo sv. Obhajilo. Precej nato se je pričela 40-urna pobožnost pri sv. Bernardu. V pomoč ondotnemu gosp. župniku so pritegnili naši rojaki prečast. gg.: Trobec, Starih in Solnce.

Pri sv. Jožefa v Vinoni pa so nekoliko poprej obhajali sv. ljudski misijon, ki je obrodil neizrečeno veliko dobrega sadú. Stotine tacic, ki so bili silo hudo zabredli, se je z Bogom spravilo in vernilo na pot zveličanja. O ljudski misijon je res preizversten pomoček, grešnike reševati!

1. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec junij (rožnik).

a) Glavni namen:

Razširjanje pobožnosti presv. Serca Jezusovega.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Meseca julija 1888, torej pred skoro štirinzi leti, smo prosili za ravno tisto milost. Ali smo bili uslišani?

Med tem je bil povzdignjen praznik presv. Serca Jezusovega za vso Cerkev v praznik prvega reda. Leta 1889 so se posvetile neštete družine presv. Sercu Jezusovemu v spravo za one, ki so pred 100 leti, 1789., v veliki francoski revoluciji od sv. Cerkve odpadli. Leto 1890 je bilo znamenito zaradi 200letnice smerti blažene Marjete Marije Alakok, izvoljene neveste presv. Serca. Tudi 300letnica smerti sv. Alojzija Gonzage l. 1891 je postala nekaka slavnost presv. Serca Jezusovega, kajti sv. Alojzija častimo kot posebnega prijatelja presv. Serca, otroci pa in kerščanska mladina je porabila priliko, da se je ne samo zročila v posebno varstvo tega z nebes danega ji patrona, temuč tudi se posvetila presvetemu Sercu Jezusovemu, Sercu Boga detoljuba.

Sploh je pa tako nekako naravno, da se vsako močnejše in čversteje gibanje v skrivnostnem telesu Gospodovem, njegovi sv. Cerkvi, tudi v njegovem Sercu razodeva, da pobožnost, ki se njemu v čast opravlja, kaže iste napredke kakor kerščansko življenje, kajti v nji je bistvo kerščanstva. Zahvalimo torej dobrotljivost in usmiljenost božjega Serca, da se je tako godilo tudi zadnja leta, da je sv. Cerkev pod njegovim znamenjem terpela in se bojevala, da živi od njegove ljubezni in od dné do dné bolj narašča njegovo kraljestvo.

Toda naprej! Še nas čaka dolga pot, predno zamoremo biti zadovoljni; še manjka mnogo, predno bode uslišana molitev: Ljubljeno bodi povsod presv. Serce Jezusovo, in se bodo popolno dopolnile njegove besede: Vladal bodem, če mi tudi satan in njegovi pomočniki nasprotujejo; še mnogo se pogreša, da bode, kakor je obljubljeno, presv. Serce Jezusovo z nova srednik med Bogom in med ljudmi. Kje pa je zapreka? Gotovo ne v Gospodu in v zadnjem naporu njegove ljubezni, kakor on sam imenuje razodenje pobožnosti svojega presv. Serca. Torej je zapreka v nas ljudéh. Pa tudi tukaj nečemo preiskovati onih, ki Gospoda nečejo sprejeti, ko pride v svoje kraljestvo, temuč sami sebe, ki smo ga sprejeli, ki smo njegovo ljubezen spoznali in ji verjeli, ki mu hočemo tudi pri drugih spoznanje, vero in sprejem pridobiti, ki nas je izvolil za apostole svojega Serca. Presodimo sami sebe, če smo v pobožnosti Serca Jezusovega kaj zrasli če smo tudi že vterjeni; če nas je sv. Duh, kakor pravi apostol, v notranjem človeku s svojo močjo tako vterdil, da vsled vere Kristus prebiva v naših sercih; če smo v ljubezni že toliko vstanovljeni, da razumemo ves um presegajočo ljubezen Kristusovo in da nas napolnuje milost božja.

Treba je, da nas napolni duh močne vere, kajti povsod slabí in zginja kerščansko življenje, da tudi nas ravno tista slabost ne napade in ne ukonča; dobro se moramo vterditi, drugače nas odnese že skoro vse obsegajoči val odpada od Kristusa.

Odpad od Jezusa Kristusa se je že silno razširil, zlasti tudi med reveži, katere je še pred vsemi prišel klicat. Prištevajo se v družbi med dedščine oropane, pa v resnici sami zapravljajo svojo dedščino v grešnem življenju, prodajajo dedščino človeške časti za lečnato jed nasladnega uživanja, zamenjajo delež kerščanske pobožnosti in zadovoljnosti za lakomnost, odvrčajo od sebe delež večnega življenja z ošabno nevéro. Imenujejo se po božji jezi v zasramovanje kraljestva po božji milosti, v sramotenje kerščanstvu, ki je popolnoma po božji milosti kraljestvo milosti. Pač naj le

bodo po božji jezi, ker jih morda Gospod v svoji jezi rabi za šibo, s katero nas hoče udariti, pa gledati bi morali, da ne zaslužijo božje jeze sami s svojo brezbožno ošabnostjo in nevero, zakaj brez dvoma bo Gospod, potem ko bo nas po njih šibal, nje same končal in v ogenj vergel. Sami sebi hočejo pomagati, prav imajo, kajti slednjič je vendar le vsak sam sebi prepuščen; toda pot, po kateri nameravajo hoditi, pot sile, ni prava in ne more voditi do cilja. Na koncu te poti imamo zopet le zmagavce in premagance, in zopet bodo zmagavci zatiravci premaganih, in če se bo o tem kdaj v vgodnem trenutku premenila zmaga, tudi ne bodo nič bolje delali. Pomagati si hočejo, pa brez Boga in brez Kristusa; tako pa ne gre; brez Boga ni blagoslova, ni sreče brez Kristusa. Pomagati si pa hočejo tudi zoper Boga in njegovega Maziljenca v brezbožni in protikerščanski svetovni vredbi, in celo v najbolj nespametnem prevratu vsega dosedanjega, kajti brez Boga ni pravice razun one, ki jo ima močnejši, brez Kristusa ni ljubezni.

Ljubezen je tista, pravi Leon XIII, ki mora rešiti socialno vprašanje. Jezus Kristus — on oznanjuje postavo ljubezni, novo zapoved; presv. Serce Jezusovo je tisto, ki nam je najpopolnejši predpodoba te postave, popolna podoba ljubezni. (Konec nast.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V ednosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnevanje presv. Serca brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Lea XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za razširjanje pobožnosti presv. Jezusovega Serca, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mescu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX, 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni:

7. **Binkoštni terek.** Zvesta vdanost proti našim dušnim pastirjem. Dušna in telesna moč za važna poklicana dela. Stanovitnost za nove spreobrnjence.

8. † **S. Medard.** Posvečevanje mašnikov. Neki katoliski shod. Ohranitev poljskega sadeža. Neki katoliski pisatelj.

9. **S. Gotšalk.** Pravoznanci. Oprostitev mučnih dvomov. Težavne skerbi starišev. Zadeve sirotišnic.

10. **S. Marjeta.** Škotsko. Sprava med več razpertenimi družinami. Srečna razrešitev težavnih kupčijskih zadev.

11. **S. Barnaba.** Oznanjevalci vere. Dušni pastirji in redovniki v stiski. Moč za odstranitev razvad in pohujšanja.

12. **Praznik presv. Trojice.** Hvaležnost za poklic k pravi veri. Pervo sv. obhajilo. Priprave za praznik sv. Rešnj. Telesa.

13. **S. Anton Paduvanski.** Razširjanje tretjega reda. Veliki križi v zakonu in družini. Otroška zavetišča in delavske šole.

14. **S. Bazillj.** Sv. Cerkev na Jutrovem. Čversti razvoj redovniškega življenja. Važno znanstveno podjetje.

15. **S. Vid.** Razširjanje pobožnosti do presv. Serca Jezusovega na Češkem. Matere pijanke in očetje brez poklica. Redovniške naselbine.

16. **Sv. Rešnje Telo.** Navdušena vdeležba pri slavnostnem sprevedu sv. Rešnjega Telesa. Obilen poklic vrednih mladeničev v duhovski stan. (Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Na duhu bolna oseba za pomoč. — Za srečo pri domači živinici. — Brat in sestra živela sva v lepi edinosti; ali ko blisk vnel se je hud ogenj sovraštva. Moja želja je, se zopet spraviti; ali to bo težko. Le ona, ki je mati lepe ljubezni, nam zamore nekdanjo lepo bratovsko ljubezen zopet od ljubega Boga sprostiti. O Marija, usliši mojo ponižno prošnjo. — Dve sestri prosite Marijo pomoči, da bi zamogli dolg splaćati, in v ljubezni skupaj živeti.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Močno priljubljene „šmarnice“, ki so bile po vseh cerkvah z nenavadno gorečnostjo obiskovane, so bile zadnji dan majnika slovesno dokončane z zahvalno pesmijo. Vsakdanji jutranji govori gosp. vik. A. Kalana so bili zelo hvaljeni in cerkev je bila vedno napolnjena. Tako tudi o večerih pri P. Loingerji. V stoljni cerkvi so milostni gosp. prošt zvečer ob 7ih po navdušenem zadnjem govoru P. Loingerja med azistenco imeli litanije z blagoslovoma in Te-Deum-om. Šmarnična kraljica, tako živo češčena skoz celi mesec in na pomoč klicana, naj obvaruje deželo in belo Ljubljano černih pošasti brezverstva, bogoskrunstva in duha nečistosti; pod svoje peruti naj sprejme šolsko mladino in vse prebivalstvo.

Ljubljana. „Duhovski Poslovnik“. Sostavil Martin Poč. Vaški župnik. I zvezek. Izdalo „Katoliško društvo“ in tiskalo v svoji tiskarni. Pervi prav lični zvezek v osmerki ima 112 strani; cena 60 sold. Tudi naslednji zvezki izidejo kmalo zaporedoma. Taka knjiga se prav močno rabi in je priporočevati zlasti gg. duhovnom, vradnikom in drugim, ki imajo s taciimi zadevami opraviti. —

Binkoštni terek, 7. t. m., ima Katoliška družba na Rožniku sveto mašo za žive in umerle društvenike zjutraj ob petih z navadnim darovanjem za uboge iz Vincencijeve družbe.

K obilni vdeležitvi vabi vljudno društveni odbor.

Duhovni pastir. Od tega dela g. profesorja Ant. Keržiča je ravno prišel na svitlo 6. zvezek devetega letnika in obsega cerkvene govore od binkoštna nedelje do praznika (všetega) ss. Petra in Pavla. Potem nadalje: Pogled na slovstvo, in: Zbirko izgledov. Založba „Katol. bukv.“ in tisk „Katol. tiskarne“. Naročnina 4 gld.

Skupščina gg. učiteljev v Kranji o velikih binkoštnih praznikih ima gosto oskerbljena opravila in vedrila za vsak dan od 7. ure zjutraj naprej; — na programu (gl. „Slov.“) so: posvetovanja, zborovanja, slavnost v proslavo Komenskega, pojedina, ogledovanje kranjskega mesta, izlet itd. O kaki Božji službi tako velike praznike pa ni ne duha in ne sluha v programu! In ali ne utegne marsikteremu vdeležniku, vdeležnici tesno prihajati vsaj zadostovanje cerkveni zapovedi v naj tesnejšem pomenu, k čemur je vsak katoličan pod smertnim grehom zavezan? Poreče se ne mara, da to more vsak storiti zjutraj zgodaj... Toda obširni program v predvečer ti kaže, koliko se je na to zanašati. Kakošen vtis do vernih Gorenjcev od gg. odgojiteljev katoliških otrok utegne to narediti in zapustiti!... Zato naj bi katoliškomisleči gg. učitelji k naj manjšemu vsaj to zahtevali, da med glavno službo Božjo naj se opusti vse zborovanje ter naj se skupščina vdeleži službe Božje. — „Dixi e. s. a. m.“

Iz bosanske Dubice ima „Slovenec“ to-le naznailo: „Nedavno so zaperli tri Bosance pravoslavne vere (gerške razkolnike), ker so na sumu, da so se pred 6 leti vdeležili umora našega misijonarja (č. g. Val. Lah-a). Ovadil jih je neki tovarš na smertni postelji, ki je umerl v zaporu v Zenici. Iščejo tudi moža, ki je oni čas služil za kuharja pri g. misijonarji; pa je bojda umerl.“

Vožnji red gorenjske železnice bode od 1 rožnika (jun.) ta-le: Dohajali bodo v Ljubljano s Terbiža vsak dan 4 vlaki na južni kolodvor, in sicer: ob 5. ur. 55 min. zjutraj; — ob 11. u. 34 m. dopoldne, — ob 4. u. 55 m. popoldne, — in ob 9. u. 27 m. zvečer. — Odhajali pa bodo vlaki iz Ljubljane na Gorenjsko: ob 6. u. 38 m. zjutraj; — ob 11. u. 55 m. dopoldne; — ob 4. u. 11 m. popoldne, — in ob 12. u. 5 m. po noči.

Iz Bombaja naznanjajo, da v Srinagaru se kolera vedno širi; od 1732 bolnikov je v 4 dneh umerlo njih 990; samo zadnje dni jih je 1600 umerlo.

Dobrotni darovi.

Za dijako uizo: Z Vipavskega 2 gld. — Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — Č. g. župnik Ant. Keržon 2 gld. — Neimenov. 20 kr. — Nektare dobre roke 40 kr. — V. č. g. župnik J. Jarc 1 gld.

Za se. Detince: Z Dola po v. č. g. župniku 1 gld. 18 kr. — Iz Radolice po Barbi Lukan 5 gld. — M. Berčič 3 gld.

Za bratovščino S. R. T.: Z Rakitine 6 gld. 50 kr. po č. g. župniku. — Šmarjeta po č. g. župniku 26 gld. 60 kr.

Za se. Očeta: Z Rakitine 2 gld. 25 kr.

Za ustanovitev stalne in večji rezidonce čč. od Jezuitov v Ljubljani namesto sedanjega „provizorje“: Dobra roka 10 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neka pobožna družina posebno lep svilen velum. — Gospa Marija Pirnatova 3 gld.

Za varhe Božjega groba: Z Rakitine 1 gld. 50 kr.

Za razne misijone in potrebe: Č. g. Mart. Narobe 6 gld.

Za poloba sv. Janeza Nepomuka na „kapucijskem mostu“ v Škofji Loki: Z napisom: Hodil je čez most, ne hodi več; so čez most ga nesli preč: naj mu sveti večna luč! 2 gld.

Popravek: Naslednji darovi, ki so dani za naše dijake, so v štev. 22. po pomoti stavljani pod napis: „Za Deto-ljuba,“ namreč: „Preč. g. zlatomašnik J. Potočnik 5 gld.; Neimen. dobrotnik 5 gld.; drugi 5 frankov v sr.; drugi 2 gld.“